

D. E. Cass

KATSAUKSIA

Se sittenkin edistyy.

Marrask. 25 pnä päättyi yksi merkittävimpiä ja lupaavimpia konventionoja mitä koskaan on ollut Amerikan ammattillisilla järjestöillä.

Verrattuna edellisten vuosien konventioneihin, joista joskus uhkui lohduttoman yhtenäinen ja yksitoikkoinen henki, tämä viimeinen konventioni on oikea valonsäde. Sen kuluessa tapahtui paljon joka eittämättömästi todistaa oikeaksi sen mitä olemme niin usein välttäneet: amerikalaisen unionistisen liikkeen täytyy ennemmin tai myöhemmin jättää luokkatiedottomuuden ilmakehä ja siirtyä sellaiseen, joka paremmin vastaa sitä, mitä

nykyinen taloudellinen asema vaatii työllisiltä, jotka edustavat luokkansa toiveita ja pyrkimyksiä.

Useat konventionin tekemät päätökset ja antamat lausunnot antavat meille oikeuden sanoa näin.

Jo konventionin alussa, kun jouduttiin käsittelemään oikeuslaitoksien viimeaikaisia hyökkäyksiä järjestyntä työväkeä vastaan, kaikui varsin toisellaan sävy kuin olemme tottuneet kuulemaan A. F. L:n konventionissa. Massachusettsin ylioikeuden unionivastaista päätöstä arvoitellessaan toimeenpanevan komitean raportti selvin sanoin lausui tuomion "oikeuslaitoksemme" taantumuksellises-

ta luonteesta ja uhkasi kaikin keinoin vastustaa niitä kristusyrityksiä, jotta on odotettavissa oikeuslaitoksen taholta. Niin kaikera oli vastenmielisyys kapitalistiemme vankinta varustusta, oikeuslaitosta, kohtaan, että liiton vanha presidentti Gompers, voimakkaassa puheessa, julisti työläisten ottavan oikeutensa "oli laki niin tahi niin".

Ei ollut vähemmän merkittävä se taisteluinto, joka kokouksessa ilmeni rautatieläisten 8-tunnin työpäivätaistelua koskevien keskustelujen yhteydessä. Jo se seikka, että suurten rautatieläisten edustajat ilmestyivät ensi kerran konventioonin ja antoivat selviä viittauksia siitä, että ennen pitkää rautatieläiset liittyvät yhteen toisten järjestyneitten työläisten kanssa, oli lupaava ilmiö. Mutta vielä lupaavampi oli henki, jossa tämä lähestyminen tapahtui. "Me ymmärrämme nyt, että meidän on roikuttava yhdessä, sillä muuten joudumme roikkuamaan kukin erikseen", sanoi junankuljettajain liiton edustaja. Ja puheensa eräissä toisessa kohdassa hän ilmoitti, että rautatieläiset hyvin ymmärtävät, että heidän on taisteltava kaikkien työläisten samallaisten oikeuksien puolesta, samalla tavalla kuin he odottavat, että kaikki työläiset tukisivat heitä heidän taistelussaan. Presidentti Gompers vastauspuheessaan heitti taisteluhasteen yhdistyneelle pääomalle, päättäen puheensa sanoilla: "kirottu olkoon se, joka ensin huutaa: pysähtykää, riittää jo".

Tämän konventioonin aikana sanat "luokka", "luokkataistelu", "luokkatietoisuus" luonnollisina ja vakuuttavina kaikivat sellaisen huuilta, jotka ennen ovat kynsin hampain koettaneet ylläpitää "luokkasovinnon" onttoa teoriaa, ja tätä luokkaselvitymistä ei vähimmäissäkään määrässä vähentänyt se seikka, että presidentti Wilson konventioonin alkupäivinä erikoisesti vetosi unionistelin, kehotuksella "lopettaa luokkahenki ja luokkatietoisuus".

Suureksi edistysaskeleeksi on katsottava sitäkin, että konventioonin asetui jotakuinkin selvälle antimillitaristiselle kannalle. Vielä viime vuonna oli konventioonissa mahdollonta viedä läpi ponnita, joka olisi tuominut kouluissa harjoitetun militaristisen agitaation. Itse ukko Gompers silloin nousi taistamaan peitsensä sotilasvarustelujen puolesta. Mutta toisin nyt.

Nyt ei alnoastaan — ja vastoin johtavien ainesten johtaman komitean suosittelemia — tuomittu militaristinen agiteeraamista kouluissa, vaan myös laadittiin lausunto, jossa tuomitaan seivosten armeijoiden olemassaolo ja etenkin sotavallan lisäämistä ruoskitaan.

Kysymys 8-tuntisesta työpäivälaista myös sai ratkaisun, joka osoittaa, että taantumuksellisen-syndikallistinen henki, jota Gompers niin sitkeästi on edustanut, ei nyt ole läheskään niin elinvoimainen kuin ennen. Tosin konventioonin vielä ei hyväksynyt 8-tuntisen työpäivän säätämistä yleisen lain kautta, mutta merkittävää on jo se, että Gompersin hovikunta ei uskaltanut sitä vastustaakaan. Suurin voitto, minkä se saattoi saada, oli, että kysymystä tutkitaan ensi konventioonin mennessä. Mutta vaikka kokous hyväksyikin tämän menettelytavan, — ja hyväksyi sen etupäässä siitä syystä, että Adamsonin lain käsittely oikeuslaitoksissa todellakin antaa aiheita vähän katsoa, miten astalle rupeaa käymään, — niin jokaiselle kokousta seuraavalle oli selvää, että edustajiston valtava enemmistö ei enää ollut niiden ennakkoluulojen vallassa, jotka tähän asti ovat estäneet unionistefamme astumasta tarmokkaaseen taisteluun 8-tunnin lain puolesta.

Vielä olisi mainittava varma ja päättävä tapa, millä konventioonin käsitteli kansainvälisiä suhteita koskevia kysymyksiä. Niiden käsittelyssä, aina Jaapani kysymyksen käsittelyä myöten, oli havaittavissa kansainvälisen luokkasolidarisuuden ymmärrystä, joka tähän asti on ollut jotenkin vieras ilmiö A. F. of L:n konventio-neissa.

Totta kyllä, paljon oli tässäkin konventioonissa sellaista, joka ei täydy luokkatietoisien työläisen sydäntä ilolla. Andasmilliset rildat eri ammattikuntien erikiso-oikeuksista sen tahi tämän alan järjestämisessä, esintyivät tässäkin konventioonissa, kuten ennen. Ne eivät poistu kädenkäänteessä. Mutta kohtuuden nimessä täytyy huomauttaa, että aivan yhtenäisen lohdutonta ei ollut tämäkään puoli konventioonin työstä. Ainakin neljässä eri tapauksessa, ja vastoin valiokuntien suosittelemia, konventioonin hyväksyi päätöksiä, jotka itsessään sisälsivät teollisuuksittain järjestymisen selviä oireita.

Meldän aikamme on sellainen, että luokkataistelu kärjistyy huippuunsa.

Niin vanhoillista kuin onkin osa Amerikan järjestyntä työväkeä, niin on se kuitenkin työväkeä, jota viime tingassa johtavat työväen valstot. Kaikista vanhoillisten johtajain varotusvoivotuksista huolimatta näitten työläisten täytyy taistella, kun heihin kii-vaasti hyökätään, ja he ovat myös valmiit taistelemaan. Ja huvittavaa on nähdä, kuinka loppujen lopuksi itse vanhoillisten uniojohtajienkin täytyy kulkeutua virran mukana ja syttyä palamaan luokkatiekistä. Luokkataistelulla on myös se ominaisuus, että kun sen liekeihin kerran joutuu, ei ole takaisin paluu helppoa. Gompers itsekin on saanut viime päivinä pakosta, että kun hän olosuhteitten pakosta on ollut pakotettu heittämään taisteluohjauksensa vasten naamaa niille, joiden kanssa hän vielä alvan äskettäin on koettanut pitää yllä "luokkarauhaa", hän saa heidät kimppuunsa oikein äkäisellä tavalla ja itse pakottuu yhä äkkäläisemmin vastaamaan. Silloin tulee se hetki, jolloin hänen ja hänenlaistensa täytyy polttaa kaikki sillat takanaan, heittäen luotaan nekin vihollisluokan "ystävät", joihin hän tänään vielä luottaa, sillä luokkataistelun kärjistyessä hän löytää heidätkin pahimpien vihollisten joukossa. Silloin vasta löytää hän oikean perustuksen, luokkaperustuksen, toiminnalleen. Ja ellei hän löydä sitä, niin joukot sen löytävät ja kulkevat hänen ohitsensa.

Me rohkenemme odottaa, että luokkataistelun tulikaste, jonka läpi A. F. of L. tavallaan kulki äsken päättyneessä konventiossaan, on osottautuva varmaksiksi kääntymiseksi sitä ainoaa tietä kohti, jonka päässä on työläisten vapaus.

Elinkustannusten kohoaminen.

Kuluvan vuoden ajalla ovat elinkustannukset kohonneet huimaavassa määrässä yli maailman. Yhdysvalloissa, mikäli hallituksen työviraston tilastotoimiston keräämiin numeroihin voidaan luottaa, ovat elinkustannukset kohonneet kuudellatoista prosentilla vuoden ajalla. Muissa maissa, sotivissa ja puolueettomissa, ovat hinnat kohonneet paljon suuremmassa määrässä, joissakin maissa aina 80 prosentillakin.

Yhdysvalloissa on hallituksen työvirasto kerännyt nämä numeronsa lähettelemällä aika-ajottain kyselyjä suurimpien ja edustavimpien kaupun-

kien kauppiaille ja heiltä saatujen vastausten perusteella on saatu tuo kuudellatoista prosenttin keskimäärä. Joittenkin ruokatarpeitten hinnat ovat kohonneet paljon enemmänä kuin kuudellatoista prosentilla, mutta toiselta puolelta on olemassa tarve-esineitä, joiden hinnat ovat kohonneet vain vähän tai ei ollenkaan. On myös paikakakuntia, kokonaisa valloitakin, joissa keskimääräinen hintojen kohoaminen on paljon suurempi kuudellatoista prosenttia, mutta toiselta puolen on myös valtioita, joissa elinkustannukset ovat kohonneet vähemmällä kuin hallituksen esittämällä keskimäärällä.

Mutta työläisten elämän kustannukset ovat epäilemättä kohonneet enemmänä kuin kuudellatoista prosentilla. Sellaisten elintarpeitten, joita työläiset enimmäin käyttävät, hinnat ovat kohonneet kaikkein enimmäin. Perunain hinta on kohonnut 75 prosenttia, siian rasvan 34 prosentilla, sipulien 48 prosentilla, papujen 55 prosentilla, siiankinkku 16 prosentilla, voin 19 prosentilla jne. Kun otetaan huomioon, että työväenluokan jäsenet voivat käyttää kallishintaisia ruokatarvikkeita vain varsin vähäisessä määrässä, niin huomaa, että työläisten elantokustannuksissa on tapahtunut paljon suurempi nousu kuin mitä hallituksen tilastot osottavat.

Ja se huomataan siitä suuresta liikehtimisestä, minkä elinkustannusten kohoaminen on Yhdysvalloissa aiheuttanut. Työväenjärjestöjen, kaupunkien hallintojen y. m. s. toimesta on järjestetty boikotteja sellaisten elintarpeiden käyttöä vastaan, joiden hinnat ovat enimmäin kohonneet. Yleisenä vaatimuksena on esitetty, että hallituksen on ryhdyttävä tutkimaan hintojen kohoamisen syytä ja toimimaan normaaliolojen palauttamiseksi. Sosialistit ja unionistit vaativat elintarpeiden ulosvientikieltoa j.n.e.

Mistä johtuu tämä ennenkuulumaton elintarpeitten hintojen kohoaminen? Hallitus luulottelee ja kansalle julistaa syyin olevan laittomissa liittoutumisissa, joita on muodostettu kaupan ja vapaan kilpailun estämiseksi. Hallitus on tässä oletuksessaan osittain oikeassa. Jos se olisi liittänyt siihen myös keinottelun, niin se olisi osunut lähelle oikeata.

Elintarpeiden hintojen kohoaminen Euroopan maissa ja Amerikassakin on suoranainen seuraus sodasta. Miljoonia miehiä on riistetty pois tuottavasta työstä ja viety murhaamaan ja mur-

hattavaksi. Maanviljelys sotivissa maissa rappeutuu ja teollisuus on huomattavassa määrässä saatettu palvelemaan yksinomaan sodan synnyttämällä tarpeilla. Useat maat, kuten esim. Englanti, jotka eivät rauhan aikana-kaan ole tulleet omilla maanviljelys- ja karjalatoustuotteillaan toimeen, ovat nyt, olletkin kun viljaa ei saada sodan tähden Venäjältä, riippuvaisia amerikalaisesta tuotannosta. Kun vielä amerikalaisen maanviljelys- ja teollisuustuotteiden ulkomaisen ja kotimaisen kysynnän suurenmisen ohella tällä mantereella saatiin vielä keskinkertaistakin huonompi sato, synnytti se epäillyä ruokatarvaravastojen riittävyydestä ja siitä oli seurauksena kuumelnen kiihko markkinoilla, sekä keinottelu ja hintojen nousu. Tukkukauppiat ja ruokatarpeilla keinottelijat alkoivat kerätä varastoihinsa ruokatarpeita ja pidättää niitä markkinoilta korottaakseen hintoja. Ruokatarpeita, kaikista lajista ja kaikkia sellaisia tavaroita, joita ihmiset elääksensä ja toimeentulaksensa tarvitsevat, on varastoissa suuret määrät, mutta niitä ei lasketa markkinoille ennen kuin vasta sitte, kun saadaan sellaisia hintoja, jotka tyydyttävät saaliinhimoisia kapitalistejämme. Ne muutama luonteeltaan hyvin vaillinaiset tutkimukset, joita on eräiden kaupunkien hallitusten tahdosta toimitettu, ovat epäamättömästi paljastaneet tämän tosiasian. Jokaiselle sanomalehtii seuraavalle ihmiselle on tunnettua, miten chicogolainen "munakuningas" James Wetz, kasasi varastoihinsa 75 miljoonaa kananmunaa ajalla, jolloin Chicagossa oli melkein mahdollointa saada munia millään hinnalla. Sama pitää paikkansa muhinkin ruokatarpeisiin nähden. Näiden ohella on tletysti olemassa monta muuta seikkaa, jotka ovat osaltaan vaikuttamassa elinkustannusten kohoamiseen. Yksi tällainen tekijä on tungos rautateillä. Rautatiet kulettavat Euroopan, vietäviä sotatarpeita, joten maan väestön luonnolliset tarpeet jäävät tyydyttämättä.

• • •

Sosialistit jo Euroopan sodan alussa, jolloin elinkustannukset alkoivat kohoata, hyväksyivät tunnustauseekseen: "ruokkikaa Amerika, näännyttäkää sota". Tällä tahdottiin sanoa, että amerikalaisen ensimmäinen tehtävä on ruokkia Amerikan kansa ja vasta sen

jällestä, jos jää, lähetettävä ruokatarpeita Euroopaan. Tähän yksinkertaisesti sisältyi ruokatarpeiden ulosvientikiellon vaatiminen. Viime aikoina on vaatimus saanut yhä suurempaa kantavuutta, Ammattilunlot ja joidenkin kaupunkien hallinnotkin ovat ryhtyneet sitä vaatimaan.

Vaikka ulosvientikielto lieneekin alnoa keino, jolla pikaisesti voitaisiin tilannetta huojentaa, niin ei ole suuria toiveita siltä, että kongressi hyväksy sen. Kongressille on esitetty toistakymmentä tätä asiaa käsittelevää lakiesitystä, mutta ne eivät tulene hyväksytyksi. Maanviljelijät ja keinottelijat vastustavat sellaista. Keinottelijat pelkäävät menettävänsä miljoonansa ja maanviljelijät pelkäävät tuoteittensa hintojen laskeutuvan.

Agitatsioni ja painostus kongressin ulkopuolella, ainakin vielä, on hyvin heikko ja järjestymätöin. Taloudellinen puristus on synnyttänyt paljon uüntä, mutta varsin vähän toimintaa.

Hallitus puolestaan on ryhtynyt tutkimaan hintojen kohoamisen syitä ja etsimään "laittomia liittoumia", joita saisi sitte antitrustilain perusteella hätyyttellä. Kaupunkien hallinnot ja kansalliset järjestöt ovat järjestelleet joidenkin korkeahintaisten elintarpeiden boikotauksia. Nämä hintojen alentamiskeinot luonnollisesti ovat tehotomia. Niissä kulutetaan aikaa ja energiaa, ja niillä käännetään kansan huomio pois todellisesta kysymyksestä. Ja elintarpeiden hinnat vain edelleen kohoavat siksi, kunnes taloudellinen puristus tulee mahdottomaksi kestää ja pakottaa kansan kapinomaan.

Jo alkua kiehua.

Sotamahtien hallituskattilat kiehuvat ja porisevat. Englannissa tapahtui hallituksen muutos. Pääministeriä vaihdettiin ja samoin muitakin ministereitä. Samoin Venäjällä, ja merkillisintä on se, että Venäjän duumalla on ollut vaikuttava sana sanottavana Venäjän ministerivaihdoksissa. Duuman istunnot ovat olleet myrskyisiä. Siellä on lausuttu sellaisia sanoja, joita ei olisi odottanut — Venäjältä. Vielä ei varmuudella tiedetä, mitä Venäjällä oikein tapahtuu, sillä sensuuri toistaiseksi pidättää tärkeimmät tletot.

Se vain on varmaa, että Venäjällä on jotain suurta tekellä. Samoin

Englannissa ja kaikissa sotamaissa. Niissä alkaa jo sotan vaikutus aiheuttaa myrskyä. Selvät merkit osottavat, että hallitukset, kulkevat liukasta la-
tua ja ovat syöksymässä perikatoaan kohden, jos tuota onnetonta sotaa vielä perin kauan jatkuu.

Sosialistipuolueen äänimäärä.

Sosialistipuolueen äänimäärästä tämän vuoden presidenttivaaleissa ei vielä kukaan ole saatu virallisia lopullisia tietoja. Mutta tähän mennessä saapuneitten epävirallisten tietojen perusteella voinee päättää puolueen äänimäärän alentuvan viime presidenttivaaleista. Debsin äänimäärä oli 900,000, mutta tänä vuonna Bensonin äänimäärä ehkä vain noin 7 tai 800,000.

Äänimäärän alentuminen tänä vuonna ei kuitenkaan aikaansaa la-
maannuttavaa vaikutusta. Päinvas-
toin se selkka, että äänimäärämme oli näinkin suuri, on omiaan lisäämään taisteluhalua puolueemme keskuudessa. Sillä tämän vuoden vaalitaistelu porvaripuolueitten puolelta oli niin kiihvasta ja niin moninaisiin seikkoihin vetoavaa, että se oli omiaan se-
kottamaan työväestön luokkakäsitteitä. Toiselta puolen työläiset äänestivät republikaanien puolesta "hyvän dinerpeilin" toivossa ja toiselta puolen taas Wilsonia, koska "hän pitää meidät erossa sodasta". Yleensä porvaripuolueitten vaalitaistelu oli sellaista, että täytyi olla erittäin luokkatietoinen, joka tässä vaalitaistelun tuoksinassa antoi äänensä sosialistipuolueelle. Sosialistipuolueen tämän vuotista äänimäärää voimmekin siis pitää jotakuinkin luokkatietoisten työläisten äänimääränä. Viittaamme muuten tässä numerossa olevaan vaalikirjotukseen "Edistysmielisyykö voitti vaaleissa".

Tähän mennessä on sosialistipuolueen äänimäärästä eri valtioissa seuraavat tiedot:

	1916	1912
California	42,615	72,201
Florida	7,894	4,806
Connecticut	5,179	10,674
Kentucky	10,000	11,647
Massachusetts	11,058	12,662
N. Hampshire	1,319	1,980
Oregon	10,000	13,343
Kansas	24,685	26,602
Wisconsin	26,621	33,471
Minnesota	20,117	27,505
Indiana	20,271	36,931
Oklahoma	45,190	42,262
Rhode Island	2,433	2,409
Delaware	486	556
N. Jersey	10,405	15,801
South Dakota	3,731	4,662
Maine	2,186	2,541
Alabama	1,916	3,029
Arkansas	6,000	8,153

Vaalien tulokset puuttuvat vielä lähes kolmestakymmenestä valtiosta.

A. F. L:n jäsenmäärä.

American Federation of Laborin jäsenmäärä on tällä toimintavuodella huomattavasti kohonnut. Nousee jo yli kahden miljoonan. Keskimääräinen jäsenmäärä eri vuosilta on seuraava:

1897	264,825
1898	278,016
1899	349,422
1900	548,321
1901	787,537
1902	1,024,399
1903	1,465,800
1904	1,676,200
1905	1,494,300
1906	1,454,200
1907	1,538,970
1908	1,586,885
1909	1,482,872
1910	1,562,112
1911	1,770,145
1912	1,770,145
1913	1,996,004
1914	2,020,671
1915	1,946,347
1916	2,072,702